

dagsmand. Jeg skal blot med et Par Ord begrunde min Afstemning, sige mine Grunde til, at jeg agter at stemme mod Dagsordenen. Jeg har dertil to Grunde. For det første finder jeg Skatten baade retfærdig og gavnlig; retfærdig naturligvis under Forudsætning af, at Pengene benyttes paa rette Maade, og gavnlig, fordi jeg i Modsætning til de fleste ærede Medlemmer her i Tinget mener, at selv en meget moderat Skat vil formindske Brændevinsdrikningen en hel Del. Jeg ved vel, at her i Kjøbenhavn vil Forbruget af Brændevin, selv om der kommer en Skat paa Alkohol, blive omtrent det samme. Pengene ere jo her rigeligere, og de rulle lettere end ude paa Landet; men paa Landet, hvor jeg jo bedst kender Forholdene, der er jeg overbevist om, at endog en moderat Brændevinsskat vil formindske Forbruget meget. Den vil støtte mangen Arbejdsgiver paa Landet i hans Bestræbelser for at indskrænke Brændevinsforbruget. Baade paa store og smaa Gaarde er det mange Steder Skik, at Husbonden skænker Brændevin ud til sine Folk. Han vil sikkert i mange Tilfælde hellere være fri derfor, men savner den ydre Anledning til at forandre Forholdet. Jeg er vis paa, at hvis Prisen paa en Flaske Brændevin blev forhøjet, selv kun med nogle faa Øre, vilde han tage Anledning deraf til at afskaffe denne Udsænkning og i Stedet derfor give sine Arbejdere et Beløb, der svarer omtrent til den Brændevins Værdi, de hidtil have faaet. Min anden Grund, og den er den væsentligste, til at stemme mod Dagsordenen er den, at jeg betragter Vedtagelsen af den som ensbetydende med Opgivelsen af de Reedtz-Thottske Love, og det vil jeg ikke deltage i. Da disse Love i sin Tid forelagdes, saa jeg deri et Lyssglimt. Jeg mente, at Befolkningen, eller i alt Fald dens store Flertal, i Arbejdet for disse Love kunde mødes endrægtigen for at kæmpe for et godt Formaal. Jeg vil ikke opgive Haabet om, at et saadant Fællesarbejde kan komme i Stand. Jeg beklager meget de Udtalelser, der ere fremkomne i disse Dage, fordi de staa i Modstrid med, hvad jeg ofte har hørt, ogsaa Medlemmer af det Parti, der nu er Flertal, udtale sig for ude paa Landet. De have der med stor Varme omtalt disse Forslag. Nu synes denne Varme at være forsvunden og være erstattet med en mærkelig Kølighed. Det forbavser mig i højeste Grad. Jeg forstaar ikke, hvorfor de ærede Medlemmer nu ere blevne saa kølige for disse Lovforslag, som de tidligere vare saa varme for. Jeg er

vis paa, at der ude i Befolkningen findes andre Følelser end dem, der for Øjeblikket særlig faa Udtryk her. Jeg er overbevist om, at de Herrer, der nu forsøge at forhindre Gennemførelsen af disse Love, ville faa at mærke, at Befolkningen ikke er med dem, og at der ude i Befolkningen næres den samme Interesse for disse Loves Gennemførelse som tidligere. Man vil forstaa, at standses disse Love nu, vil der blive en Standsning over hele Linjen ogsaa af andre Reformlove. Vi ville komme ind i en død Periode eller rettere sagt blive siddende i den døde, daadløse og forsumpede Tilstand, som vi nu befinde os i. Der behøves ikke nogen stor Spaadomsevne til at sige, at naar vi vedtage denne Dagsorden, skrinlægge vi Skattelovene og lægge den døde Haand over dem og over alt andet, som vi gerne ville søge fremmet for Befolkningen. Derfor vil jeg ikke være med til at dele det Ansvar, som kommer til at hvile paa de Herrer, naar de nu vedtage Dagsordenen og derved standse hele Udviklingen.

Rosleff: Naar man har fulgt med de Udtalelser, der ere fremkomne i disse Dage under Toldlovens og Brændevinsskattelovens Behandling, er jeg for mit Vedkommende kommen til at tænke paa en Tid, der ligger et Par Aar tilbage og har gjort en Sammenligning med de Udtalelser, der den Gang fremkom i Anledning af Ulykkesforsikringsloven. Den Gang lød der ogsaa mange advarende Røster til os i Venstrepartiet fra den moderate Gruppe, om at vi ikke maatte gøre, hvad vi stod i Begreb med, hvilket Ansvar vi paatog os, naar vi gik med til Ulykkesforsikringsloven, som den forelaa i Folketinget, og man udmalede os, hvilke Ulykker der vilde ske os, naar vi saa kom ud til vore Vælgere. Lignende Udtalelser ere faldne i disse Dage, navnlig fra de ærede Medlemmer for Æbeltoft (Neergaard) og Møen (Bojsen), for ikke at tale om det ærede Medlem for Slagelse (Køedt). Jeg vil imidlertid minde de Herrer om, at det er bedst, at vi nedstemme Tonen lidt, og at vi forelægge os, som jeg vel forøvrigt tør gaa ud fra, at alle have gjort, det Spørgsmaal: hvorledes man kan forsvare over for sig selv at være med til at afslutte denne Sag paa den ene eller anden Maade. Jeg tror da sikkert, at de, der ikke ere bange for at sige deres Mening, om de ville have en Brændevinsskat eller ej, have Ret til at sige, at de ere fri Mænd og ikke ere bange for at rette Ryg-